

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΠΡΑΝΤΖΙΟΣ

τριάντα έξι ώρες βροχής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

✱

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΧΕΙΛΗ ΚΟΚΚΙΝΑ

Ωκεανίδα, 2006

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΓΑΤΩΝ

Ωκεανίδα, 2009

ΛΙΩΜΕΝΟ ΜΟΛΥΒΙ

Ωκεανίδα, 2012

Η ΠΟΛΗ ΕΧΕΙ ΡΕΠΟ

Ωκεανίδα, 2014

ΞΑΝΑΓΙΝΕ ΤΡΕΙΣ...

Ωκεανίδα, 2016

ΤΟ ΧΩΜΑ ΜΥΡΙΖΕ ΒΡΟΧΗ κι ήτανε καλοκαίρι, πάνω που άρχιζε να χάνεται το φως, σούρουπο Παρασκευής, 1ης Ιουνίου του 1990. Πάει πολύς καιρός από εκείνη την ημέρα, ο χρόνος όμως δεν έσβησε τη μυρωδιά του χώματος από τη μνήμη κι η θύμηση παρέμεινε ζωντανή στο πέρασμά του, ανεξάλειπτη. Εκείνη και Εκείνος· άγνωστοι μεταξύ τους μέχρι τότε. Συναντήθηκαν στη Νεράιδα –ορεινό χωριό της Θεσσαλίας– με αφορμή το τριήμερο του Αγίου Πνεύματος. Εκείνη, φοιτήτρια, οδηγώντας το αμάξι που 'χε πάρει κρυφά απ' τον πατέρα της κι εκείνος λίγο πριν ολοκληρώσει το διδακτορικό του στη Φιλοσοφική της Αθήνας. Τον είδε να στέκει στα δεξιά του δρόμου κοιτώντας απελπισμένα από τη μια το σκασμένο λάστιχο του αυτοκινήτου του κι από την άλλη τον ουρανό που ήταν έτοιμος να φέρει βροχή. Της έκανε σήμα με το χέρι να σταματήσει.

— Δεν ξέρω ν' αλλάζω λάστιχο!

— Το φαντάζομαι.

— Ούτε εσύ απ' ό,τι βλέπω!

— Ούτε εγώ...

— Άντρας σου λέει μετά! Τι να τον κάνεις τον άντρα, άμα δεν ξέρει να αλλάξει ένα λάστιχο;

— Ξέρω γω; Να τον πας μέχρι το χωριό;

— Ας είναι. Μπες. Απέχει δέκα χιλιόμετρα από δω.

- Ντόπια είσαι;
- Μπες μέσα γιατί φιχαλίζει. Στην περιοχή μεγάλωσα. Μην την παιδεύεις τη ζώνη, έχει χαλάσει. Αθηναίος είσαι;
- Ναι. Φαίνεται;
- Νομίζω πως φαίνεται. Φαίδρα.
- Θησέας.
- Κόψε το δούλεμα! Εμένα με λένε Φαίδρα.
- Και μένα Θησέα.
- Έλα, δεν παίζει αυτό το όνομα. Με κοροϊδεύεις!
- Και το δικό σου σπάνιο είναι.
- Είχα μουρλή νονά. Το δικό μου όμως είναι ωραίο.
- Γιατί, το δικό μου τι έχει;
- Μου θυμίζει τον Μινώταυρο.
- Μ' αρέσουν τα αρχαία ονόματα. Και τον γιο μου Ιππόλυτο τον βάφτισα.
- Γιατί το καημένο;
- Ε, πώς! Δεν είναι κρίμα να χαθούν αυτά τα ονόματα;
- Μα, Ιππόλυτο; Δεν είναι όνομα αυτό για παιδί. Να το φωνάζεις Τάκη.
- Γούστο έχεις τελικά!
- Βρίσκεις;
- Και πού πας εσύ;
- Μ' έχει καλέσει μια φίλη μου για το τριήμερο. Εσύ;
- Και μένα το ίδιο.
- Ποια; Εδώ στο χωριό τις ξέρω σχεδόν όλες.
- Ξέρεις την Άννα την Οικονόμου;
- Αστειεύεσαι; Στην Άννα πάω. Την είχα καθηγήτρια στο σχολείο.

- Κι εγώ καλεσμένος της Άννας είμαι.
—Μου είχε πει πως θα 'ρχόταν κι ένα ζευγάρι για το τριήμερο. Εσύ είσαι; Η γυναίκα σου πού είναι;
—Ήταν να έρθουμε μαζί αλλά μαλώσαμε.
—Καλά, μάλωσες με τη γυναίκα σου κι έφυγες μόνος σου;
—Έτοιμη για επίθεση είσαι.
—Ε, τι να πω;
—Έχω δουλειά στο χωριό με την Άννα. Χρειάζομαι τη βοήθειά της για το πανεπιστήμιο.
—Μεγάλος δεν είσαι για φοιτητής;
—Δεν είμαι προπτυχιακός. Εσύ; Σπουδάζεις;
—Αρχιτεκτονική. Στη Θεσσαλονίκη.
—Δεν περνούσες Αθήνα;
—Δεν μου αρέσει η Αθήνα.
—Δεν την ξέρεις, γι' αυτό.
—Εσύ, πάλι, ξέρεις τα πάντα!

Ο ουρανός κίνησε να αστράφτει. Σε λίγο η βροχή θα άρχιζε να πλένει τη νύχτα. Τριάντα έξι ώρες βροχής ο απολογισμός.

[*Εννιά το βράδυ. Παρασκευή*]

Η Άννα αποκλείστηκε από την πτώση ενός βράχου στον δρόμο, λίγα χιλιόμετρα πριν από τη Νεράιδα. Δεν θα μπορούσε να επιστρέψει προτού σταματήσει η βροχή. Ευτυχώς η Φαίδρα γνώριζε πού κρύβει το κλειδί κι έτσι μπόρεσαν να μπουνε μέσα.

- Ξέρεις ν' ανάβεις τζάκι;

- Μα είναι καλοκαίρι!
- Πόσο Αθηναίος είσαι! Εδώ τις νύχτες δεν είναι καλοκαίρι. Τζάκι ξέρεις να ανάβεις;
- Δεν ξέρω.
- Όχι που θα 'ξερες!
- Χιούμορ;
- Έτσι μεγάλωσα εγώ! Με χιούμορ, Μινώταυρε.
- Ε, δεν μεγάλωσες και πολύ!
- Μπα, τι μας λες; Εσύ είσαι μεγάλος δηλαδή και έμπειρος. Σου αρέσει να δίνεις συμβουλές και σε μικρά κοριτσάκια;
- Η εμπειρία μπορεί να οδηγήσει και στη συμβουλή...
- Τρίχες. Η εμπειρία δεν μετριέται μόνο με τον χρόνο.
- Τι εμπειρίες μπορεί να έχεις εσύ;
- Είκοσι χρονών είσαι γυναίκα, Μινώταυρε! Εγώ τουλάχιστον είμαι.
- Μωρό είσαι.
- Βρε, άντε πήγαινε φέρε κανένα ξύλο, μπας και καταφέρω ν' ανάψω το τζάκι.
- Έχει πολλή βροχή έξω, πού να βγω;
- Έτσι μαμούχαλα είστε όλοι οι Αθηναίοι;
- Ε, δεν μεγαλώσαμε και στα χειμαδιά!
- Άντρας σου λέει μετά!
- Ξέρεις ότι έχεις στερεότυπα;
- Εσύ ξέρεις ότι θα ξεπαγιάσουμε;
- Τέλος πάντων. Ομπρέλα έχουμε;
- Μινώταυρε, ποιος σου είπε ότι τα ξύλα είναι έξω;
- Πού είναι;
- Η πόρτα δίπλα απ' την κουζίνα; Εκεί είναι η αποθήκη.

—Α!

—Ου!

—Και μη με λες Μινώταυρο!

[Δώδεκα, μεσάνυχτα Παρασκευής]

Έξω η βροχή χαλούσε τον κόσμο. Η νύχτα γινότανε μέρα από τις αστραπές και οι βροντές τρόμαζαν το σύμπαν.

—Ο γιος μου φοβάται πολύ τις αστραπές.

—Ο Τάκης;

—Ο Ιππόλυτος.

—Σου είπα να το αλλάξεις σε Τάκη. Θα το κοροϊδεύουν το καημένο με τέτοιο όνομα! Πάει σχολείο;

—Όχι, είναι τριών.

—Και τι κάνεις για να μη φοβάται;

—Τον παίρνω αγκαλιά!

—Καλά κάνεις. Έτσι πρέπει!

—Φοβάσαι και συ;

—Τις βροντές;

—Ναι.

—Άμα φοβάμαι, θα με πάρεις και μένα αγκαλιά;

—Ασφαλώς.

—Δεν φοβάμαι.

Την έτρωγε εδώ και ώρα με τα μάτια του κι η Φαίδρα το είχε καταλάβει.

—Ποτέ;

—Φοβάμαι μονάχα αυτά που εξαρτώνται από μένα, αυτά που προκαλώ εγώ. Τις βροντές δεν τις φοβάμαι. Τη φύση ούτως ή άλλως δεν μπορεί να τη νικήσει κανείς, δεν

μπορεί κανείς να την ελέγξει. Κι αυτό που βρίσκεται πάνω από μένα, δεν το φοβάμαι. Το αποδέχομαι απλώς.

—Τον έρωτα;

—Τι τον έρωτα;

—Τον φοβάσαι;

—Τον γεύομαι. Βάλε μου λίγο κρασί.

—Σαν πολύ δεν πίνεις;

—Δουλειά σου!

—Στην υγεία σου!

—Α, ναι, μπράβο. Αυτό έπρεπε να πεις απ' την αρχή!

—Είσαι λιγάκι επιθετική απέναντί μου ή μου φαίνεται;

—Σου φαίνεται. Πεινάω!

—Είναι γεμάτο το ψυγείο της Άννας.

—Ε, σήκω φτιάξε τίποτα να φάμε!

—Εγώ;

—Εσύ. Γιατί όχι;

—Μα... Δεν ξέρω να μαγειρεύω.

—Ε, όσο για ένα τοστ, θα ξέρεις να φτιάχνεις.

—Και γιατί δεν το φτιάχνεις εσύ;

—Γιατί βαριέμαι...

—Πλάκα έχεις!

—Έλα, Μινώταυρε... Πήγαινε φτιάξε τοστ να φάμε και σου υπόσχομαι πως αν δεν έρθει η Άννα αύριο, θα σου μαγειρέψω κάτι εξαιρετικό.

—Όπως;

—Ξέρω να φτιάχνω αυγά και μακαρόνια. Θα φάμε το μεσημέρι μακαρόνια και το βράδυ αυγά ή και το αντίστροφο.

—Φοβερό!

Την έβλεπε να τρώει το τοστ και τη χάζευε όπως μα-
σουλούσε. Ήταν πολύ όμορφη η μικρή.

— Πάντως κακώς δεν ξέρεις να μαγειρεύεις. Αύριο με-
θαύριο θα κάνεις σπίτι!

— Ε, σιγά! Θα βρω άντρα που να ξέρει.

— Θες να τους υποδουλώνεις τους άντρες, ε;

— Άσε μας, ρε Μινώταυρε, που είναι υποδούλωση να
μαγειρεύει ένας άντρας! Βάλε μου κρασί!

— Σαν πολύ δεν πίνεις;

— Μου το ξαναρώτησες αυτό. Τραβάς ζόρι;

— Μπορείς να μη μιλάς σαν λιμενεργάτης;

— Μα, Θησέα μου, δεν έχω πει πολύ. Μη με μαλώνεις!

— Έτσι μπράβο. Έτσι μιλούν οι γυναίκες.

— Είναι που εσύ δεν έχεις στερεότυπα!

Του χαμογέλασε. Της άρεσε πολύ αυτός ο Μινώταυ-
ρος. Κι ας ήταν παντρεμένος.

[*Τρεις, ξημερώματα Σαββάτου*]

Η βροχή έδερνε ανελέητα το ξύλινο παντζούρι κι ο αέρας
το χτυπούσε στον τοίχο. Ο Θησέας σηκώθηκε να το κλεί-
σει. Η Φαίδρα συνδούλιζε τα ξύλα στο τζάκι.

— Αλλάζεις τη μουσική; Έχει κασέτες η Άννα εκεί πά-
νω!

— Τι να βάλω;

— Κάτι που να σ' αρέσει.

— «If you go away ...».

— Ωραίο, άσ' το.

— Σ' αρέσει;

—Ναι, πολύ.

—Χορεύουμε;

—Είσαι με τα καλά σου, Μινώταυρε;

—Έλα. Δώσ' μου το χέρι. Και μη με λες Μινώταυρο!

Ο ουρανός κίνησε τις αστραπές. Τα σώματα αγκαλιάστηκαν στον ρυθμό του τραγουδιού. Βαθύ το φιλί.

[Έξι, λίγο πριν ξημερώσει η μέρα το φως. Γκρίζο φως. Σάββατο]

Ασταμάτητη η βροχή και τα κορμιά τους γίνανε ένα. Ατέρμονος ο πόθος. Λάβρος.

Το χέρι του χάιδευε το σώμα της.

—Το κορμί σου μοιάζει με γλυπτό.

—Πάρε με.

Η νύχτα άστραψε το φως της πέρα ως πέρα κι οι φωνές του πάθους ενώθηκαν με τη βροχή που έλουζε χωρίς έλεος τη φύση.

[Εννιά, πρωινό Σαββάτου]

Έξω, κατακλυσμός. Τα σώματα απόκαμαν από τον έρωτα κι αναζητούσαν τον ύπνο τους σφιχταγκαλιασμένα.

—Φαίδρα, είσαι να δούμε το ίδιο όνειρο;

—Πώς γίνεται αυτό;

—Γίνεται.

—Πώς;

—Τα όνειρα είναι σαν τα θάματα. Αν τα πιστέψεις, γίνονται.

- Μη με κοροϊδεύεις, Μινώταυρε.
—Σου είπα να μη με λες Μινώταυρο. Θα σε γαργαλήσω!
—Μη! Σταμάτα! Έλεος, Μινώταυρε!
Έτσι τους έκλεψε ο ύπνος. Με γέλια.

[Μία, μεσημέρι Σαββάτου]

Κι έτσι τους βρήκε και το ξύπνημα. Πλάι στο τζάκι, η Φαίδρα κι ο Θησέας είχανε γιορτή. Γελούσαν. Κάπνιζαν κι αναστάτωναν τη βροχή με τα γέλια τους. Πίνανε τον καφέ τους και σε κάθε γουλιά κινδύνευαν να πνιγούν απ' το γέλιο που δημιουργεί ο έρωτας τις ώρες που τα σώματα ξαποσταίνουν για να ξεκινήσουν καινούργιο ταξίδι. Ο δρόμος δεν είχε ανοίξει. Η Άννα δεν θα μπορούσε να επιστρέψει ούτε εκείνη τη μέρα.

[Τρεις μετά το μεσημέρι, Σάββατο]

- Δεν σε χορταίνω!
—Ούτε εγώ!
Η Φαίδρα είχε γείρει στο στήθος του Θησέα. Έξω η βροχή λυσομανούσε.
—Πες μου ένα όνειρό σου...
—Θέλω να γυρίσω όλο τον κόσμο. Εσύ;
—Θέλω να μπαίνω στο σώμα σου μέχρι να πεθάνω!
—Ψεύτη!

[Εξι, απόγευμα Σαββάτου]

Η βροχή είχε αρχίσει να μαλακώνει. Ο Θησέας άνοιξε τα παράθυρα να μπει φρέσκος αέρας.

—Όμορφα που μυρίζει το χώμα!

—Πέρσι είχα διαβάσει το βιβλίο της Βαμβουνάκη. Η μοναξιά είναι από χώμα. Το ξέρεις;

—Δεν διαβάζω εγώ τέτοια λογοτεχνία.

—Μπα, τι μας λες!

—Ε, ναι. Υπάρχουν τόσα άλλα σοβαρά βιβλία.

—Πώς απορρίπτεις κάτι που δεν γνωρίζεις;

—Δεν είναι θέμα απόρριψης. Στην ιστορία της λογοτεχνίας υπάρχουν κλασικά βιβλία αξιόλογα, που αξίζει να τα διαβάσει κανείς μόνο και μόνο για να συλλάβει τη λογοτεχνική αξία της γλώσσας. Γιατί αυτό είναι η λογοτεχνία.

—Μαλακίες, Μινώταυρε! Η λογοτεχνία πάνω απ' όλα είναι συναίσθημα.

—Πάνω απ' όλα είναι γλώσσα. Γλώσσα και σκέψη.

—Και το συναίσθημα γλώσσα είναι.

Την κοίταξε. Τα μάτια της πετούσαν σπίθες.

—Και λοιπόν; Τι ήταν αυτό το βιβλίο;

—Άσ' το τώρα. Το γάμησες!

—Αυτή η γλώσσα σου!

—Είναι κοφτερή, όπως και το μυαλό μου. Διαφωνείς;

—Χμ, άμα δεν είχες τόσο ωραία βυζιά, ναι, θα σου 'λεγα πως το μυαλό σου είναι καύλα!

—Α, πα πα, κακές λέξεις! Παρεκτρέπεστε, Μινώταυρε!

—Τουναντίον, λέω τα πράγματα με τ' όνομά τους.

—Πού πας; Γιατί σηκώθηκες;

—Να κοιτάξω στη βιβλιοθήκη της Άννας, μήπως και βρω το βιβλίο που λες!

—Εκεί, στο δεύτερο ράφι είναι. Της το είχα δανείσει. Άνοιξέ το κι άμα δεν βαριέσαι, διάβασέ μου κάποιο απόσπασμα από αυτά που έχω υπογραμμίσει στο πλάι!

—«Μια νύχτα έρωτα κι ύστερα ας χαθώ στη σκοτεινιά του τίποτα, του χωρίς σένα. Θ' αναπαυθώ εν ειρήνη μια κι όλα θα τ' αποκτήσω και θα τα ζήσω σε μια νύχτα... Σ' αγαπώ κι αγαπώντας σε, σε περιέχω, σε έχω αφού είμαι από σένα και μαζί σου, κι όπου κι αν είμαι έρχεσαι... Είμαστε στο παντού και στο πάντα τώρα που σ' αγάπησα κι η αγάπη μάς κάνει αδιαίρετους...»

—Όχι, πες μου! Δεν σου άρεσε;

—Καταλαβαίνω σίγουρα γιατί άρεσε σε σένα.

—Το θεωρείς γυναικείο;

—Το βρήκες!

—Τι μας λες! Και δεν ένιωσες τίποτα;

—Όχι!

—Πάντως ο τρόπος που διάβαζες έδειχνε πως ένιωθες πολλά.

—Απλώς ξέρω να διαβάζω!

—Αλήτη...

[*Εννιά, βράδυ Σαββάτου*]

—Τι σκέφτεσαι;

—Τη βροχή, Μινώταυρε. Εσύ;

—Πεινάω!

—Εσύ ξέρεις να φτιάχνεις μακαρόνια;

—Αφού είπες ότι ξέρεις!

—Έφτιαξα μία φορά, αλλά έκαναν κραπ... κραπ...

—Κραπ κραπ;

—Όχι. Κραπ... κραπ...

Τα γέλια τους έσμιξαν με τον ήχο της βροχής κι έγιναν τραγούδι.

—Έλα, σήκω να σου μάθω να φτιάχνεις μακαρόνια, λοιπόν. Έχω φτιάξει πάνω από μία φορά!

—Κάνουμε ένα μπάνιο πρώτα;

—Κραπ κραπ.

—Όχι. Κραπ... κραπ...

[Δώδεκα, μεσάνυχτα Σαββάτου]

Ο Δίας έστησε χορό με τις αστραπές κι η νύχτα φώτιζε την πλάση πέρα ως πέρα. Ο Θησέας απήγγελλε Σολωμό.

—«Αστροπελέκι μου καλό, για ξαναφέξε πάλι!»

Η Φαίδρα γελούσε.

—Δεν έχω ξαναδεί πιο όμορφη γυναίκα από σένα όταν γελάς!

—Είδες που είμαι γυναίκα, αν και είκοσι χρονών;

—Είσαι, πανάθεμά σε!

—Κι εσύ, Μινώταυρε!

—Είμαι κι εγώ γυναίκα;

—Άντρας. Κι ας φοβάσαι να βγεις στη βροχή!

—Σήκω. Πάμε έξω!

—Είσαι τρελός;

—Για σένα.

—Ψεύτη.

[*Τρεις, ξημερώματα Κυριακής*]

Η νύχτα είχε γαληνέψει κι οι σταλαγματιές πήραν και μύρισαν πάνω στις τριανταφυλλιές, μάρτυρες του ερωτικού πάθους που ζήσανε οι δύο εραστές κάτω απ' τη βροχή. Πάνω στη βρεγμένη γη.

— Δεν θέλω να τελειώσει η νύχτα.

— Ούτε εγώ.

— Πάρε με.

[*Έξι, ξημερώνει Κυριακή*]

Σιγοβρέχει.

— Ξημερώνει...

— Σ' αγαπώ.

— Σςςςςςςςςςς.

— Εσύ δεν μ' αγαπάς;

— Θα σ' αγαπώ κάθε που το χώμα θα μυρίζει βροχή.

— Κατάλαβα.

— Τι έπαθες τώρα; Θύμωσες;

— Θησέα, θα φύγω. Πες της Άννας, όταν έρθει, ότι έπρεπε να φύγω γιατί νευρίασε ο πατέρας μου επειδή του «δανειστήκα» το αμάξι. Θα της τηλεφωνήσω.

— Τώρα γιατί το κάνεις αυτό;

— Γιατί σήμερα θα βγει ο ήλιος. Και το χώμα θα πάψει να μυρίζει βροχή.

— Μη φεύγεις έτσι. Σε παρακαλώ. Μείνε τουλάχιστον να πάρουμε μαζί πρωινό.

— Άμα το φτιάξεις...

- Μη φύγεις!
- Πρέπει να φύγω.
- Μη φύγεις!
- Πρέπει...

[*Εννιά, πρωινό Κυριακής*]

Η βροχή είχε σταματήσει οριστικά. Το μεσημέρι θα ερχόταν και η Άννα – τους είχε τηλεφωνήσει. Ο δρόμος αποκαταστάθηκε και θα έφερε μαζί της κι έναν φίλο για να φτιάξει το αμάξι του Θησέα. Η Φαίδρα δεν ήθελε να την περιμένει· στεκόταν στην πόρτα έτοιμη να φύγει.

—Πέρασα υπέροχα, αλήθεια.

—Κι εγώ, Φαίδρα.

—Καλή τύχη, Μινώταυρε.

—Κάθε που το χώμα θα μυρίζει βροχή, θα έρχομαι στα όνειρά σου.

Μ' έναν ήλιο αντάρτη, ατίθασο, αποφασισμένο, έφυγε η Φαίδρα από τη Νεράιδα. Η φύση στο πλάι της ανάσαινε ύστερα από τριάντα έξι ώρες βροχής, μύριζε όπως τα νιάτα και η ομορφιά της Φαίδρας, αστραποβολούσε, καμάρωνε. Κάπου κάπου έβλεπε στο πλάι του δρόμου σταγόνες να κυλούν κρυστάλλινες απ' τα φύλλα των δέντρων, όμοιες με τα δάκρυά της.

Έβαλε στο κασετόφωνο την κασέτα που είχε κλέψει από το σπίτι της Άννας.

Σίρλεϊ Μπάσεϊ, «If you go away».

Ο χρόνος έβρεξε πολλές φορές από τότε και το χρώμα μύρισε καλοκαιρινή βροχή άλλες τόσες. Κι όσο και αν η μνήμη της Φαίδρας γύριζε στον Θησέα κάθε φορά που έβρεχε, το ζευγάρι δεν ξανάσμιξε. Ο χρόνος έβρεξε είκοσι δύο χρόνια στο πέρασμά του κι έφερε τους ανθρώπους του στη δίνη της οικονομικής κρίσης. Η Φαίδρα έβλεπε το γραφείο της στην Αθήνα να οδεύει προς την οικονομική καταστροφή. Κι ήταν μόνη της – φορτωμένη μ' ένα διαζύγιο και μια αξιοπρέπεια που δεν της επέτρεπε να φανερώσει την ήττα της. Ο Θησέας, μόνος του κι αυτός, αλλά καταξιωμένος πια στον πανεπιστημιακό χώρο. Η ζωή είχε πάρει τη γυναίκα του σ' αυτοκινητικό δυστύχημα, επτά χρόνια μετά τη συνάντησή του με τη Φαίδρα, ωστόσο τον είχε ανταμείψει με τον Ιππόλυτο, που προόδευε κι ακολουθούσε τον δρόμο του πατέρα του, μεταπτυχιακός φοιτητής στη Φιλοσοφική Σχολή. Η οικονομική κρίση δεν άγγιξε την οικογένεια του Θησέα. Πέρα από τη δουλειά του, είχαν και την περιουσία της γυναίκας του, που τους απέφερε αρκετά χρήματα. Η οικονομική, όμως, κρίση ήταν η αφορμή να ξανασυναντήσει ο Θησέας τη Φαίδρα. Γιατί ο φόβος μιας ενδεχόμενης απώλειας χρημάτων από την κατάρρευση του τραπεζικού συστήματος οδήγησε τον Θησέα Θέμελη στην απόφαση να ξοδευτεί ένα μεγάλο ποσό για την πλήρη ανακαίνιση του σπιτιού τους. Εκεί, λοιπόν, στην αναζήτηση ενός αρχιτέκτονα που θα αναλάμβανε την ανακαίνιση της βίλας, ο Ιππόλυτος βρήκε το γραφείο της Φαίδρας Αλεξίου από μία διαφήμιση στο Διαδίκτυο.

—Ναι, Θέμελης ονομάζομαι, παρακαλώ θα ήθελα να κλείσω ένα ραντεβού με την αρχιτέκτονα, προκειμένου να μιλήσουμε για κάποια ανακαίνιση σπιτιού.

Η Φαίδρα δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά της. Στο γραφείο της είχε μήνες να κουνηθεί φύλλο. Και τώρα από το πουθενά τής προέκυπτε μια εργασία, που αν την έκλεινε, θα της επέτρεπε να ρυθμίσει πολλές οικονομικές εκκρεμότητες. Έπρεπε να πάρει αυτή τη δουλειά πάση θυσία.

— Θα πρέπει να έρθετε να δείτε τη βίλα και να συμφωνήσετε με τον πατέρα μου.

— Βεβαίως. Σας βολεύει μεθαύριο το απόγευμα;

— Θα συνεννοηθώ με τον πατέρα μου και θα του πω να σας τηλεφωνήσει αύριο.

— Σύμφωνοι, κύριε Θέμελη. Καλή σας μέρα.

Η Φαίδρα άναψε τσιγάρο και στάθηκε στο παράθυρο του γραφείου της. Το μεσημέρι θα έφερε καλοκαιρινή μπόρα. Άνοιξε το τζάμι και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ξαφνικά, της μύρισε βροχή.

«If you go away ...».

Τι ξεθάβει κι η μνήμη ώρες ώρες... Φαντάσματα...

Κι ο ουρανός άρχισε να ρίχνει τις πρώτες του ψιχάλες.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, θες η περηφάνια τους, θες η αξιοπρέπειά τους, ξεγελούν δίνοντας την εντύπωση πως μπορούν να καταφέρουν τα πάντα μόνες τους, χωρίς στήριγμα, χωρίς την ανάγκη αγκαλιάς. Στέκονται όρθιες μπροστά στην οδύνη των συμφορών τους, χωρίς να προκαλούν οίκτο, δίχως να ζητούν συμπαράσταση. Ποιος άνθρωπος όμως δεν έχει την ανάγκη συμπαράστασης και ποια γυναίκα δεν είναι ευάλωτη;

Η Φαίδρα στο πέρασμά της άφηγε να φανεί μια φύση αγέρωχη, θαρρείς και δεν είχε ανάγκη κανέναν και τίποτα. Στα σαράντα δύο της διατηρούσε την εικόνα μιας όμορφης γυναίκας, ωστόσο ο εσωτερικός της κόσμος ήταν γεμάτος πληγές που δεν επουλώθηκαν στο πέρασμα του χρόνου και καιγόταν, γινόταν στάχτη μέσα της. Ο έρωτας δεν της χαρίστηκε, αντίθετα την είχε σακατέψει. Δεν θα πω ότι αγάπησε ακατάλληλους άντρες –παρότι τέτοιοι ήταν– γιατί ο έρωτας είναι αγενής, δεν ρωτά τον ερώμενο. Η απολυτότητα του έρωτα –υπάρχει άραγε απόλυτος έρωτας;– δεν βιώνεται έλλογα, αλλά ακραία, χωρίς διαχωριστικές γραμμές, και ο ερωτευμένος τολμά να αγαπά το αδύνατον, να διεκδικεί το πάντα, να επιμένει κρατώντας το πάθος ζωντανό μπροστά σε πεθαμένες αγάπες που στοιχειώνουν. Γιατί ο ερωτευμένος δεν ξέρει να φεύγει κι η Φαίδρα δεν έφυγε ποτέ εγκαίρως από καμία σχέση που τη σημάδεψε. Ως

Σιγοβρέχει.

-Ξημερώνει...

-Σ' αγαπώ.

-Σςςςςςςςςς.

-Εσύ δεν μ' αγαπάς;

-Θα σ' αγαπώ κάθε που το χώμα θα μυρίζει βροχή.

Ξεκίνησε βροχή. Έβρεχε ασταμάτητα. Τριάντα έξι ώρες βροχής. Αλλιώτικης βροχής. Όχι σαν εκείνη που είχε ενώσει κάποτε τη Φαίδρα με τον Θησέα. Ήταν άλλη βροχή αυτή. Τριάντα έξι ώρες βροχής, τριάντα έξι ώρες ενοχής.

Στις εκδοχές του μύθου της Φαίδρας και του Ιππόλυτου, όπως αυτές παρουσιάστηκαν από τους δημιουργούς της τέχνης, ο έρωτας εμφανίζεται μιαρός, ενοχικός, χωρίς ηθική. Έχει όμως ο έρωτας ηθική; Άραγε, έχει φτάσει ο καιρός να δικαιωθεί ο έρωτας της Φαίδρας; Σε ποιο δικαστήριο όμως και με ποιους δικαστές; Μέσα από μια ιστορία σύγχρονη, τα πρόσωπα του μύθου ζωντανεύουν ξανά και μας παρασύρουν στη δίνη του έρωτά τους που, αν και απαγορευμένος, είναι αμοιβαίος.

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-951-1

9 789604 619511